

La Barceloneta, república independent

El periodista Arturo San Agustín presenta "En mi barrio no había chivatos", un llibre que retrata el popular barri durant la dècada dels 60 i 70

Una imatge de la Barceloneta als 60, fragment de la coberta d'«En mi barrio no había chivatos» | Arxiu Dr. Joan Miquel i Quintilla

Ser de la Barceloneta ofereix orgull de barri, de pertinença a una comunitat d'on ja no en podràs escapar mai. Un orgull que prové d'un fet del qual molts no en poden presumir, perquè "la Barceloneta és un barri de persones", tal com afirmava Paco Camarasa, un dels veïns més recents, en el dinar celebrat aquest darrer dijous per festejar l'edició d'*En mi barrio no había chivatos* (Comanegra) (<http://comanegra.com/art-cultura-i-pensament/334-chivatos-barceloneta-arturo-san-agustin.html>), escrit per l'històric periodista Arturo San Agustín.

Així de simple, tan intens i real com l'olor del bon peix, com el soroll dels motors de gasoil de les barques que anaven ben d'hora a pescar, tan pur i verídic com l'amistat que creixia en aquells carrers estrets de roba estesa als balcons. Així, rodejat d'amics, San Agustín (Barcelona, 1949) presentava en societat el seu darrer llibre, il·lustrat amb algunes fotografies de l'època, però, sobretot, escrit des de la passió de ser del barri, d'haver-lo viscut, de tenir-hi els amics i els millors records. De saber que tot allò que ha escrit és un homenatge a uns carrers que, des de fa uns anys, han canviat molt. "Abans vivíem amb les portes obertes -i hi havia molta solidaritat".

Arturo San Agustín presenta una crònica i unes memòries de la Barceloneta Foto: ACN

Un llibre que retrata la vida real del barri

De manera molt modesta, sent conscient que el llibre són unes memòries "i no pas un llibre d'història", Arturo San Agustín rememora la Barceloneta més crua al llarg de 210 pàgines, la vida real d'un barri de pescadors i estibadors -"a qui la gent tractava de lladres"- entre els anys 60 i 70. La crònica que en resulta és de mirada nostàlgica, però molt sòbria i precisa, farcida d'anècdotes i vivències que els propis amics de San Agustín corroboren, entre rialles i moltes hores de complicitat.

De fet, l'autèntic protagonista del llibre és aquella societat cosmopolita que l'omplia de vida. Amb una història indubtablement lligada al Somorrostro -el barri de barraques més gran que tenia Barcelona-, va ser aquella pobresa "tan digna" qui va marcar la infantesa de l'autor, lluny del brogit del turisme massiu i maleducat, lluny també d'aquelles coses que han acabat per escombrar la humanitat més autèntica que va singularitzar el barri.

Pot ser que, ara, aquell veïns d'abans s'hagin fet grans, i qui sap com seran les noves generacions -els fills dels fills- i aquest cosmopolitisme de façana que pot amb tot. Però ningú no podrà negar la glòria d'aquells codis d'honor infranquejables que han acabat per convertir la Barceloneta en el "barri més ric de Barcelona i on residiran les persones amb més capacitat econòmica en un futur". Aleshores, però, el barri era "l'única república independent" de Barcelona. I *En mi barrio no había chivatos* n'és la memòria viva.

Interior del llibre, amb algunes fotografies Foto: Berta Diumaró

Arturo San Agustín publica «En mi barrio no había chivatos» Foto: Berta Diumaró